

Αυτή τη στιγμή παρουσιάστηκε στην πόρτα η γοηή μαγεύρισα...

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΖΗΛΕΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΤΟΥ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΔΕΪ

Θέρος ύπηρετής στο ύποστατικό του βαρώνου ντὲ Στόρν και κατά τὸ φθινόπωρο, ὁ βαρώνος, συνοδευόμενος ἀπὸ μιὰ νέα και ὄμορφη γυναίκα, τὴν δα Ἀνίτα, ἐγκατεστάθηκε στὸν πύργο ποῦταν στὸ ὑποστατικό του αὐτοῦ.

Ὁ Κλαύδιος, καλὸ και τίμιο παλληκάρι, καθόλου ἀδιάκριτος, ἔμαθε ἀπὸ τὶς κουβέντες τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν ὅτι ὁ βαρώνος ἦτανε θυμῶδες και ὅτι ἔζηλευε τρομερὰ τὴν Ἀνίτα τὴν ὄμορφη φίλη του ἢ ὅποια, πρόστυχη ὅπως ἦταν δειχνότανε κοκέττα, ἐπιπόλαια και καπιρτσιόζα. Οἱ ὑπηρετές του ὑποστατικού ἔξ ἄλλου δὲν ζώνευαν τοὺς ὑπηρετές που ἔφεραν τὸ ἀφεντικό ἀπ' τὸ Παρίσι. Τους εβρι-σκαν ὅλους ἀναιδέις, διεφθαμένους και κουρκουσουηδες.

Ἔτσι ὁ Κλαύδιος ἀπέφυγε νὰ συναντήσῃ τ' ἀφεντικά του και ἰδίως τοὺς ἄλλους ὑπηρετές.

Μιὰ μέρα ὡς τόσο, στὸ γύρισμα ἑνὸς δρόμου, ὁ Κλαύδιος συναντήθηκε ἀξαφνα με τὸν βαρῶνο και τὴν Ἀνίτα. Σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις που τοῦκανε ὁ βαρώνος ἀπήντησε χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ. Ἡ φρυσική του ἐγγένεια, οἱ ἀπλοὶ και ἀπροσποητικοὶ τρόποι του, τὰ ἔξυπνα μάτια του, τὸ ὄμορφο και ὑπερφίλινο πρόσωπό του τέλος ἄφρασαν στὸν πυργοδεσπότη και στήν Ἀνίτα ἢ ὅποια εἶπε ἀμέσως στὸ βαρῶνο.

— Πάρτε τὸν νέον αὐτὸν στὸν πύργο, ἀγαπητέ βαρῶνε. Θὰ γίνῃ ἕνας πρώτης τάξεως καμαριέρης!

Ὁ βαρώνος ονοφρωμένους, ἔρριξε στήν ὄμορφη φίλη του και στὸν Κλαύδιο μιὰ δύσπιστη ματιά. Ὑστερα ὅμως γοητευθεὶς ἀπὸ τὴν γεμάτη εὐλιχίαια μορφή του νεαροῦ ἀγόρου, εἶπε:

— Γιατί ὄχι; Αὐτὸς θὰ εἶνε ἴσως πιὸ τίμιος ἀπ' τοὺς ἄλλους!

Ἔτσι ὁ βαρώνος προσέλαβε τὸν Κλαύδιο στήν ἰδιαιτέρη του ὑπηρεσία ὡς πρῶτον του καμαριέρη. Δραστήριος, ἀκριβής, ὑποχρεωτικός χωρὶς δουλοπρέπεια, ἔχοντας τὸ νοῦ του μόνον στὴ δουλειά του στήν ὅποιαν πολὺ γλήγορα κατεποίσθη, ὁ Κλαύδιος, ἐκέρδιζε ἀμέσως τὴν ἐκτίμηση του βαρῶνου συγγώνους ὅμως ἐξήγειρε και τὸ μίσος τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν. Μιὰ βραδαὶά ὡς τόσο μόλις ἀνοῖξε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του βαρῶνου γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀλληλογραφία του, εἶδε τ' ἀφεντικά του νὰ μαλώουν. Ὁ βαρώνος, θυμωμένος ὑπερβολικά κατηγοροῦσε τὴν ὄμορφη φίλη του ὅτι ἔδειχνε ἀδιαφορία ὅταν ἦταν μαζί του, ἐνῶ

ἀπεναντίας ὅταν ἐπὶγαίνε με τοὺς γειτονικούς πυργοδεσπότες κυνῆγι, φαίνοντανε εὐθύμη και προκλητική.

Ὁ Κλαύδιος στενοχωρήθηκε που παρευρέθη, δίχως νὰ τὸ θέλῃ, σ' αὐτὴ τὴ σκηρὴ, ἐν πρώτοις γιατί δὲν ἠθέλε νὰ μπαίνη στὰ μυστικά τῶν κυριῶν του, και ἔπειτα γιατί ἐπρόκειτο νὰ ζητήσῃ τὴν ἀδεια νὰ πάῃ τὴν νύκτα ἐκεῖνη και ὅλη τὴν ἄλλη μέρα στὰ πρῶνα ἀφεντικά του, ὅπου θὰ τραγοῦσε, θάτρωγε και θὰ χορεύε... Μολαταῦτα, παρ' ὅλους τοὺς φόβους του, ἡ ἀδεια τοῦ ἐδόθη, μόλις τὴ ζήτησε, χωρὶς ὁ βαρώνος και ἡ Ἀνίτα νὰ πάψουν νὰ χαγαδιζοῦν. Ἦταν μάλιστα ἔτοιμος νὰ φύγῃ, ὅταν ἡ νεαρὴ γυναίκα, μανιασμένη ἀπὸ ἔναν θυανιμοῦ τοῦ βαρῶνου πειὸ ἄμεσο γιὰ τὴν φιλαρέσκεία της, προσέτρεψε γλήγορα τὸν Κλαύδιο, πήγε στήν πόρτα και κατόπιν γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος του, τοῦ φώναξε με τὴν πονηρὰ πρόθεση νὰ σπέρῃ πρὸς ἄλλη κατεύθυνση τὶς ὑποψίες τοῦ βαρῶνου:

— Μὴν ἔβγεις πίσω ἀπὸ μένα, Κλαύδιε, γιατί ὁ κύριός σου εἶνε σὲ τέτοιο βαθμὸ ἠλιθίης, ὅστε θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι με παρακολοῦθεῖς στήν καμαρά μου!..

Τὰ λόγια της αὐτὰ φάνηκαν στὸ βαρῶνο τόσο ἀπροσδόκητα, τόσο ἐξωφρενικά ὡς ἀρεπή, ὅστε ἀνατρίχιασε ὀλόκληρος! Ὁ Κλαύδιος, ἀντιχρῦζοντας τὸ διαπεραστικό και ὑποπτο βλέμμα τοῦ κυρίου του, βρέθηκε γιὰ μιὰ στιγμή σὲ ἀμηχανία.

Τὴν ἀμηχανία του αὐτὴ τὴν ἀντελήφθη ὁ βαρώνος μὰ δὲν τοῦ εἶπε λέξι. Τὸν ἄφηγε νὰ φύγῃ κυττάζοντάς τον μόνον ὑποπλά και ἀπειλητικά. Ὁ Κλαύδιος ἐμάνταγε τί γινόταν αὐτὴ τὴ στιγμή στὸ πνεῖμα τοῦ βαρῶνου, ἠέληγε νὰ πῇ κάτι γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσῃ, μὰ δὲν βρῆκε τὰ κατάλληλα λόγια...

Κατὰ τὶς ἔξη τὰ βράδυ, εἴτε γιατί ἠθέλε νὰ ἐξηγηθῇ καθαροῦς εἴτε γιατί ἐπιθυμοῦσε νὰ συμπρωθῇ με τὴν φίλη του, ὁ βαρώνος κατέβηκε στὸ ἰσόγειο ὅπου βρισκότανε ἡ κάμαρα τῆς Ἀνίτας. Τὴν βρῆκε ὅμως κλειδομένη. Με τὰ πρῶτα χτυπήματα ἄκουσε ἀπὸ μέσα τὸν ψιθυρο δυο φοβισμένους φωνῶν και ὑστερα τὸν κρότο ἑνὸς παραθύρου που τὸ ἀνοίγαν με προφύλαξι. Ἄν και ὀμοιάσε δὲν μπόρεσε ὁ βαρώνος νὰ σπᾶσῃ τὴν πόρτα.

Ἀνέβηκε ὅμως γρήγορα-γρήγορα στὸ γραφεῖο του, πήρε τὸ πιστόλι του, ἐνακατέβηκε και χύμηξε στὸ πάρομο, μαντεύοντας ὅτι ἐκεῖ θαῦρισε τὴν Ἀνίτα και τὸ φίλο της, ποῦχαν πηδήσει πειὰ ἀπ' τὸ παράθυρο.

Πραγματικά ὁ βαρώνος δὲν γελᾶσθη-

Δὲν κοιμήθηκε καθόλου τὴν νύκτα...

κε. Μέσα στην βραδυή καταγιά φάνηκαν δύο μαύρες σιλουέτες να διασχίζουν τρέχοντας τις πρασινάδες του πάρκου κατευθυνόμενες προς τα πυκνά και ψηλά δέντρα. Ο βαρώνος έτρεξε προς το μέρος τους συλλογιζόμενος από λύσσα. Μά άξαφνα ή δυο σκιές έχωρισαν, και οίχτηκαν προς διαφορετικές κατευθύνσεις.

Ο βαρώνος δεν έδίστασε. Μολονότι δεν διέκρινε άρκετά καλά, ένυηήσε ως τόσο άκόμη τόν έναν άπ' τούς δυο ίσκιους πού έμάνεψε ότι ήταν ο άντρας. Αύτός, ταχύτατος, κατώρθωσε να φτάση στους πυκνούς θάμνους. Τότε ο βαρώνος, άπελπισθείς ότι θα τόν έπιανε εκεί μέσα, σταμάτησε, έσκόπευσε και έθριξε στην τύχη πολλές σφαίρες μέσ στα σκοτεινά βάθη όπου ελχε χαθεί ο φίλος της Άνίτας. Περιέριμεν ύστερα λίγο, δεν άκουσε καμμιά φωνή, κανένα θόρυβο και γύρισε στο γραφείο του, έξω φρενών γιατί δεν ελχε κατορθώσει να τούς πιάσει...

Μόλις ανέβηκε στο γραφείο του έσήμανε και παρουσιάσθηκε ο δεύτερος καμαριέρης.

— Πού εινε ο Κλαύδιος ; τόν ρώτησε.
 — Εκείνος άποκρίθηκε ύπουλα :
 — Πήγε στα πρώτα άφεντικά του... Έτσι μάς ειπε, τουλάχιστον!

Ο βαρώνος, στο άκουσμα της φράσεως αυτής πού άφησε πολλά να ύπονοηθούν, άνατριχίασε νευρικά και τó βλέμμα του πήρε την ίδια έκφραση πού ελχε πάρει όταν ή Άνίτα για να τόν παραπλανήση ή από άπροσεξία, ελχε πεί τά έξωφρενικά έκείνα λόγια τούς για τόν Κλαύδιο. Ως τόσο, μέ μία κίνηση νευρική, άπέπεμψε τόν ύπρηφτή του, χωρίς να τόν ρωτήση τίποτε άλλο...

Ο Κλαύδιος γύρισε στον πύργο, την άλλη μέρα, κοντα τó δειλινό, λίγο πριν φέρη ο ταχυδρόμος τά γράμματα. Η Ρόζα, ή νεαρή σιδερώτρια πού μόνη, άνάμεσα στους ύπρηφτες, έννοιωσε κάποια κρυφή συμπάθεια για τόν Κλαύδιο, μόλις τόν ελδε, τόν πήρε ιδιαιτέρως και τού ειπε :

— Έχε τó νου σου !... Ο άμαξάς, ή μαγειρίσα, ο δεύτερος καμαριέρης και οι άλλοι ύπρηφτες προσπαθούν να έμεταλλευθούν τó χθεσινό περιστατικό για να σέ ξεφορτωθούν και να σ' εκδικηθούν. Δεν ξέρω τί άκριβώς ειπαν ή άφησαν να ύπονοηση ο κύριος για σένα, μπορώ όμως να σέ βεβαιώσω ότι τούστειλαν, χθές την νύχτα, ένα ά όνομο γράμμα, στο όποιο τού λένε ότι έσύ ήσουν χτές μαζί με την Άνίτα στη κάμαρά της. Τά ξημερώματα, ο άμαξάς πήγε και έθριξε κρυφα τó γράμμα αυτό στο κουτί τού χωριού, ώστε να ταχυδρομηθή τó πρωί και να φτάση στον βαρώνο άπόψε, βρίσκοντάς τον σ' όλην του την φοίρια τού θυμού του.

Αυτή τή στιγμή παρουσιάσθηκε στην πόρτα ή γρηά μαγειρίσα, ή όποία τούς έθριξε ένα μοχθηρό βλέμμα και έανάφνευε.

— Και ο κύριος ; ρώτησε ο Κλαύδιος τήν Ρόζα.
 — Δεν κοιμήθηκε καθόλου τή νύχτα. Κλεισμένος στο γραφείο του, μία πέρνει και μία άπιθάνει τó πιστόλι του στο τραπέζι, παίζοντας μ' αυτό νευρικά. Περαταί κατά μήκος και πλάτος της κάμαρας, σαν θεριό στο κλοιβί του. Κανείς δεν τολμά να μη μένα...
 Σχεδόν την ίδια αυτή στιγμή ο ταχυδρόμος παρουσιάσθηκε στην κοζίνη. Οί ύπρηφτες πού φαριμόναυαν την άφιξη του, έθρεξαν να δούν τί θα γίνει.

Ο ταχυδρόμος έφερε έναν μόνιν φακέλλο στο τραπέζι λέγοντας :

— Για τόν κύριο βαρώνο !
 Ο Κλαύδιος σκέφθηκε : «Μέσα σ' αυτό τó γράμμα με συκοφαντούν άνανδρα. Άν δεν τó πώ εγώ, πού πηγαίνω πάντα στον κύριο τά γράμματα του, μά δείξω, μία πρώτη φορά, ότι θέλω να τόν άπογράψω και έτσι ή ύπονοίε τού θα μεγαλώσουν. Καλλίτερα μά και καλή ν' άντιμετωπίσω τόν κίνδυνο.

Χωρίς να σταματήση ή με στιγμή, όταν έφθασε στο δεύτερο πάτωμα, τράβηξε κατ' ύψθειαν στο γραφείο τού πυργοδεσπότη και χτύπησε θαροάλα την πόρτα. Ένα έμπρός άγριο και θυμωμένο τού άπάντησε από μέσα.

Ο Κλαύδιος άνοιξε την πόρτα και μπηκε. Ο βαρώνος ήταν καθισμένος έμπρός στο γραφείο του, με τα μαλλιά άνω-κάτω, με βλέφαρα κόκκινα, με μάτια στυγνά, με πρόσωπο τρομερά έξαγριαμένο, έχοντας έμπρός του, άκουμπισμένο πάνω στο στουπόχαρτο, τó πιστόλι του.

Μόλις ελδε τόν Κλαύδιο να μπαίνει, άνεπήδησε, και με μία άγρια χαρά άνθρώπου που βρίσκει επί τέλους κάποιον επάνω στον όποιον να ξεσπάση τη λύσσα του, έκραξε :

— Α ήρθες !... ήρθες έπί τέλους !
 — Ναί, κύριε. Σας φέρνω την άλληλογραφία σας, όπως συνήθως, ειπεν ο Κλαύδιος.
 — Από πού έρχεσαι ;
 — Άπ' τά πρώην άφεντικά μου, κύριε, άπήντησε ήρεμα ο Κλαύδιος.
 — Ψέμματα λές, ψέμματα λές, ούρλιαξεν ο βαρώνος. Ήσουν κάπου άλλου και θα, τó μάθω!

— Ο κύριος μπορει να ρωτήση, άπήντησε με τó ίδιο ήρεμο ύφος, άν και βαθεία συγχνημένος, ο Κλαύδιος, και θα βεβαιωθή ότι τού λέγω την άλήθεια.

— Καλά, καλά θα ίδουμε, έκανε ο βαρώνος πάντα άπειλητικός, κάπως όμως καθησυχασμένος άπ' την στάση τού Κλαυδίου. Και χωρίς να πη άλλη λέξη, άπ' τόν φόβο μήπως τόν ξαναπαύση ή μανία του, έγενεσε στον ύπρηφτη να τόν δώση τó γράμμα.

Μόλις τελείωσε τó διάβασμα ο βαρώνος από κόκκινος πού ήταν έγινε φοιχτά χλωμός. Άρηνοντας τó γράμμα, πήρε τó ρεβόλβερ, έθριξε μία ματιά όχι μανιακού πιά, αλλά ματιά ψυχρή, διαπεραστική ματιά τρομερού μίσους, προς τόν Κλαύδιο, σίκοσε τó όπλο και τοιμάστηκε να πυροβολήση. Ο Κλαύδιος αισθάνθηκε ότι ήταν χαμένος, αλλά ή μεγαλοψυχία του τόν εκράτησε ακλόνητο. Άλλωστε ως έξ ένστίχτου έννοιως ότι και μία κίνηση ίκεσίας, άν έκανε, και τó παραμικρότερο δειλό τραύλισμα άν τού ξεφευγε, και άν έκλεινε άπλως τά βλέφαρά του φοβιρόμενα, όλ' αυτά θα έπαιρναν την έννοια μιάς όμολογίας και ο βαρώνος θα τόν σκότωνε σαν σκυλί.

— Ξέρεις τί λέει τó γράμμα αυτό ; ειπε ο βαρώνος με φωνή πού την έπνιγε ή άγωνία.

— Ναί, άπήντησε ο Κλαύδιος με φωνή καθαρή και άφορη. Η Ρόζα, ή σιδερώτρια, μού φανέρωσε πού όλίγου, ότι όλοι οι ύπρηφτες, άπ' τó μίσος πού μούχουν, σκέφτηκαν να σέξ στείλουν την άνώνημη αυτή επιστολή για να μά καταστρέψουν.

— Και πώς μού ήρθε τó γράμμα σήμερα ;
 — Ο άμαξάς πήγε και τó έθριξε στο κουτί τού χωριού σήμερα τά ξημερώματα.

— Και άφού ήξερεις τί έλεγε τó γράμμ' αυτό, τόλμησε να μού τó φέρης έσύ ο ίδιος άπόψε; Δεν φοβάσαι λοιπόν μην σέ σκοτώσω ;
 — Φοβούμαι γι ά σ' άς, κύριε βαρώνε, γιατί θα ήτανε έγκλημα και άναγδρία για έναν άφέντη να σκοτώση έναν άσπλο και άθδο ύπρηφτη. Άν ήμουν έννοχος θα γύριζα στον πύργο, και θα παρουσιαζόμουν μπροστά σας, προτεινόντας τó στήθος μου στις σφαίρες τού πιστολιού σας ;

Ο βαρώνος αισθάνθηκε έναν ύστατο διαταγμό. Ούστερα παρ ά ποτέ έβύθισε τó βλέμμα του στο βλέμμα τού Κλαυδίου για να διαβάση ως στην ψυχή τού θαλαμηπόλου τού άν έλιγε άλήθεια ή ψέμματα, όταν όμως άντίκρισε τά γεμάτα ελικρινεία και εύθύτητα μάτια τού Κλαυδίου κατέβασε ντροπισμένος τά δικά του.

Ύστερα, πέφτοντας ξαφνικά άπ' την μεγάλη νευρική υπερέγερση στην όποία βρισκόταν, σέ μία τρομερή άνομία, σακασιμένος άπ' την κούραση και την ταραχή, παρήτησε τó πιστόλι, και ταρασόμενος όλος ξεσποσαν, έστέναξε με φωνή μικρού παιδιού, παιδιού άρρώστου :

— Καλά έκανες και ήρθες... όμως φοβούμαι άκόμη πάρα πολύ τόν έαυτό μου. Φύγε, Κλαύδιε, φύγε !

Και ο Κλαύδιος πού αισθανόταν και αυτός ότι δεν ελχε πιά τί δύναμη να μείνη περισσότερο, βγήκε άθρομπα άπ' τó γραφείο τού πυργοδεσπότη. Και κατέβηκε στον κήπο βαθεία συλλογιζόμενος.

Και ο Κλαύδιος πού αισθανόταν και αυτός ότι δεν ελχε πιά τί δύναμη να μείνη περισσότερο, βγήκε άθρομπα άπ' τó γραφείο τού πυργοδεσπότη. Και κατέβηκε στον κήπο βαθεία συλλογιζόμενος.

Και ο Κλαύδιος πού αισθανόταν και αυτός ότι δεν ελχε πιά τί δύναμη να μείνη περισσότερο, βγήκε άθρομπα άπ' τó γραφείο τού πυργοδεσπότη. Και κατέβηκε στον κήπο βαθεία συλλογιζόμενος.

Και ο Κλαύδιος πού αισθανόταν και αυτός ότι δεν ελχε πιά τί δύναμη να μείνη περισσότερο, βγήκε άθρομπα άπ' τó γραφείο τού πυργοδεσπότη. Και κατέβηκε στον κήπο βαθεία συλλογιζόμενος.

Και ο Κλαύδιος πού αισθανόταν και αυτός ότι δεν ελχε πιά τί δύναμη να μείνη περισσότερο, βγήκε άθρομπα άπ' τó γραφείο τού πυργοδεσπότη. Και κατέβηκε στον κήπο βαθεία συλλογιζόμενος.

Και ο Κλαύδιος πού αισθανόταν και αυτός ότι δεν ελχε πιά τί δύναμη να μείνη περισσότερο, βγήκε άθρομπα άπ' τó γραφείο τού πυργοδεσπότη. Και κατέβηκε στον κήπο βαθεία συλλογιζόμενος.

Και ο Κλαύδιος πού αισθανόταν και αυτός ότι δεν ελχε πιά τί δύναμη να μείνη περισσότερο, βγήκε άθρομπα άπ' τó γραφείο τού πυργοδεσπότη. Και κατέβηκε στον κήπο βαθεία συλλογιζόμενος.

Και ο Κλαύδιος πού αισθανόταν και αυτός ότι δεν ελχε πιά τί δύναμη να μείνη περισσότερο, βγήκε άθρομπα άπ' τó γραφείο τού πυργοδεσπότη. Και κατέβηκε στον κήπο βαθεία συλλογιζόμενος.

Και ο Κλαύδιος πού αισθανόταν και αυτός ότι δεν ελχε πιά τί δύναμη να μείνη περισσότερο, βγήκε άθρομπα άπ' τó γραφείο τού πυργοδεσπότη. Και κατέβηκε στον κήπο βαθεία συλλογιζόμενος.

Και ο Κλαύδιος πού αισθανόταν και αυτός ότι δεν ελχε πιά τί δύναμη να μείνη περισσότερο, βγήκε άθρομπα άπ' τó γραφείο τού πυργοδεσπότη. Και κατέβηκε στον κήπο βαθεία συλλογιζόμενος.

Και ο Κλαύδιος πού αισθανόταν και αυτός ότι δεν ελχε πιά τί δύναμη να μείνη περισσότερο, βγήκε άθρομπα άπ' τó γραφείο τού πυργοδεσπότη. Και κατέβηκε στον κήπο βαθεία συλλογιζόμενος.

Κατέβηκε στον κήπο βαθεία συλλογιζόμενος...

